

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/111/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7811208809
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Soga
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2012:7811208809.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Sogu a sudcov JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Ota Jurča v právnej veci žalobcu Home Credit Slovakia a.s., Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, proti žalovanej Y. J., bývajúcej v U., I. XX, o zaplatenie 354,44 € a prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu v Rožňave zo dňa 27.1.2012, č.k. 10C/7/2012-30 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa domáhal proti žalovanej úhrady 354,44 € a úrokov z omeškania vo výške 0,024 % denne zo sumy 354,44 € od 26.8.2009 do zaplatenia a trovy konania vo výške 21 €. Dôvodom je skutočnosť, že dňa 24.5.2007 uzavrel so žalovanou úverovú zmluvu, predmetom ktorej bolo poskytnúť jej úver vo výške 663,88 €. Žalovaná sa zaviazala uhradiť dlh v 36-tich po sebe idúcich mesačných splátkach po 26,52 €, spolu 954,72 €. Tento úver nesplácala podľa dohodnutých podmienok, preto jej žalobca dňa 25.8.2009 zaslal výzvu na splatenie celého dlhu vo výške 407,48 €. Žalovaná po zosplatnení zaplatila 53,04 €, preto dlh predstavuje 354,44 €. Uplatnil aj zákonný úrok z omeškania vo výške 0,024 % denne, čo predstavuje ročný úrok 8,76 %, pričom žalobca nevyužil zákonom povolený strop tohto inštitútu v zmysle nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z..

Súd prvého stupňa preskúmaným rozsudkom uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi 53,89 € s ročným úrokom z omeškania vo výške 8,76 % od 26.8.2009 do zaplatenia, všetko v mesačných splátkach po 10 €, splatných počnúc dňom 1.2.2012, vždy do konca toho-ktorého kalendárneho mesiaca do úplného zaplatenia, pod hrozbou straty výhody splátok, nezaplatením ktorejkoľvek splátky. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal trovy konania.

Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Vychádzal zo záveru, že zmluva o úvere zo dňa 24.5.2007, uzavretá medzi účastníkmi je spotrebiteľskou zmluvou na základe ustanovení § 51 a nasl. Občianskeho zákonníka a s poukazom na ust. § § 497 ods. 1, 269 ods. 1 Obchodného zákonníka a 657 Obč.zákonníka sa zmluva neriadi režimom Obchodného zákonníka.

Vychádzal z toho, že v zmluve je uvedená výška úveru 663,88 € (20.000,-Sk). Zo zmluvy však nevyplýva aká je ročná úroková sadzba. Je tam uvedená ročná percentuálna miera nákladov vo výške 28,50 %, avšak nie je uvedené z čoho pozostáva. Boli dohodnuté mesačné splátky po 26,52 € (799Sk), v počte splátok 36 s konečnou výškou úveru 954,79 €, t.j. 28.764,-Sk. Vzhľadom na ust. § 4 ods. 3

zákona o spotrebiteľských úveroch, súd prvého stupňa konštatoval, že žalovanej bol poskytnutý úver a rozdiel medzi požičanou sumou a sumou, ktorá mala byť vrátená je 290,91 € (8.764,-Sk), čo predstavuje navýšenie o cca 69 %, teda v zmluve chýba údaj o ročnom úroku a ani určená ročná priemerná miera nákladov nie je v súlade s navýšením úroku. Zmluva o spotrebiteľskom úvere je síce platná, avšak neobsahuje všetky náležitosti podľa § 4 citovaného zákona, a preto poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, preto súd prvého stupňa nepriznal žalobcovi úrok z úveru z dlžnej sumy. V tejto časti bola žaloba zamietnutá podľa § 4 ods. 5 zák. 258/2001 Z.z., nakoľko od spotrebiteľa nemožno požadovať úroky alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve, pričom zmluva neobsahuje ročnú úrokovú mieru a uvedená ročná priemerná miera nákladov neobsahovala vysvetlenie z čoho pozostáva a nebola v súlade s celkovým navýšením úveru.

Súd prvého stupňa preto priznal žalobcovi sumu 53,89 €, čo predstavuje rozdiel medzi poskytnutou sumou 663,88 € a žalovanou zaplatenou sumou 609,99 €. O splatnosti rozhodol s poukazom na ust. § 60 ods. 1 O.s.p., keďže majetkové pomery žalovanej sú na takej úrovni, že má nízky príjem a nemôže zaplatiť dlžnú sumu 53,89 € jednorázovo.

O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 2 OZ a § 3 nar. vlády č. 87/1995 Z.z.. Žalobca žalovanej dňa 25.8.2009 zosplatnil zvyšok dlžnej sumy a prvým dňom omeškania splátky 26.8.2009 sa žalovaná dostala do omeškania.

O trovách konania rozhodol s poukazom na ust. § 142 ods. 2 OZ, keďže ani jeden z účastníkov nemal plný úspech.

Proti tomuto rozsudku sa včas odvolal žalobca. Odvolanie podal podľa § 205 ods. 2 písm. f/ z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Má za to, že súd prvého stupňa nerozlišoval medzi pojmi úrok a úroková sadzba, miera a ročná priemerná miera nákladov. Zásadne odmieta tvrdenie, že ročná percentuálna miera nákladov je v úverovej zmluve nesprávne určená. Žalobca má za to, že to, že RPMN bola vypočítaná v súlade s pokynmi a podľa vzorca, ktoré uviedol zákonodarca v prílohe č. 1 a 2 zák. 258/2001 Z.z. Má za to, že súd neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by preukázali nesprávnosť výpočtu RPMN v danej úverovej zmluve. Tiež má za to, že je potrebné odlišovať úrok a úrokovú sadzbu RPMN, pretože ako vyplýva z uvedených definícií, nie sú totožné pojmy. Poukázal na to, že v čase uzatvárania zmluvy dňa 18.5.2007 platný právny poriadok nevyžadoval, aby zmluvy o spotrebiteľských úveroch obsahovali ročnú úrokovú sadzbu, preto neuvedenie ročnej úrokovej sadzby nemôže mať za následok, že poskytnutý úver sa bude posudzovať ako úver bez úroku a poplatkov. V takom prípade by išlo o retroaktivitu, ktorá je v právnom a demokratickom štáte neprípustná.

Nesúhlasil s tvrdením, že od žalovanej vyberá úroky a poplatky, ktoré nie sú uvedené v úverovej zmluve, pretože výška úroku, teda odplaty za poskytnutý úver je zistiteľná z údajov uvedených v úverovej zmluve v kolónke č. 30. Konštatoval, že pokiaľ súdy porovnávajú výšku úrokov v bankových a nebankových subjektoch, podľa názoru žalobcu toto nie je správne, pretože nemožno porovnávať úvery poskytované bankami a nebankovými subjektmi z viacerých dôvodov. Kým banky poskytujú úver spravidla z prostriedkov svojich klientov, nie z vlastných finančných zdrojov, tak naopak nebankové subjekty poskytujú úvery predovšetkým z vlastných zdrojov, resp. zo zdrojov, ktoré si takisto musia nebankové subjekty za nemalé úroky požičať u bánk. Má za to, že banky poskytujú úvery iba klientom, ktorí spĺňajú prísnejšie podmienky, keďže nebankové subjekty tieto podmienky nemajú také prísne a z toho dôvodu sú úvery pre klientov prístupnejšie. Pri takýchto úveroch však nebankové subjekty znášajú väčšie riziko nenávratnosti požičaných prostriedkov.

Vzhľadom na vyššie uvedené má za to, že v úverovej zmluve, ktorá je predmetom sporu nechýbala žiadna podstatná obsahová náležitosť zmluvy, ktorá by umožňovala okresnému súdu posudzovať poskytnutý úver ako úver bez poplatkov a bez úrokov, a preto navrhol zmeniť rozsudok súdu prvého stupňa a žalobe vyhovieť.

Krajský súd na základe podaného odvolania vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), rozsudok verejne vyhlásil v súlade s ust. § 156 ods. 1 O.s.p., pričom toto verejné vyhlásenie rozsudku oznámil na úradnej tabuli súdu v súlade s ust. § 156 ods. 3 O.s.p..

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a správne vo veci aj rozhodol.

Správne, výstižné a presvedčivé sú aj dôvody tohto rozsudku, na ktoré v celom rozsahu poukazuje aj odvolací súd.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým a právnym záverom súdu prvého stupňa, na ktorý v celom rozsahu poukazuje.

Odvolací súd odvolacie námietky považuje za nedôvodné, s týmito odvolacími námietkami sa v dôvodoch napadnutého rozsudku vyporiadal náležitým spôsobom súd prvého stupňa, keď jednoznačne skonštatoval, že zo zmluvy o úvere nevyplýva aká je ročná úroková sadzba, keďže v tejto zmluve je uvedená iba ročná percentuálna miera nákladov vo výške 28,50 %. K tomuto údaju však chýba spresnenie z čoho 28,50 % pozostáva. Keďže rozdiel medzi tým čo žalovaná od žalobcu z titulu úveru obdržala a tým, čo má vrátiť je 8.764,-Sk, čiže 290,91 €, potom správne súd prvého stupňa vypočítal, že navýšenie predstavuje 69 %, z čoho potom vyplýva, že zmluva neobsahuje údaj o ročnom úroku a určená ročná priemerná miera nákladov nie je v súlade s navýšením úroku.

K odvolacej námietke týkajúcej sa zvýšeného rizika a možnosti porovnávania nebankových subjektov s bankovými odvolací súd poznamenáva, že táto námietka je neopodstatnená, keďže v tomto smere právne predpisy platia rovnako pre bankové aj nebankové subjekty a nemožno ich obchádzať s odôvodnením zvýšeného rizika.

Z týchto dôvodov krajský súd podľa ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny.

Náhradu trov odvolacieho konania krajský súd účastníkom nepriznal, keďže ani jeden z účastníkov si žiadne trovy v odvolacom konaní neuplatnil, pričom žalobca ako neúspešný ani nemal právo na ich náhradu s poukazom na ust. § 142 ods. 1 O.s.p..

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.